

2. neděle v mezidobí

Liturgické texty

1. čtení: 1 Sam 3,3b-10.19

Žalm 40,2+4ab.7-8a.8b-9.10

2. čtení: 1 Kor 6,13c-15a.17-20

Evangelium: Jan 1,35-42

"Mluv, Hospodine, tvůj služebník poslouchá."

Malý chlapec Samuel byl svou matkou Annou svěřen do výchovy knězi Elimu v Hospodinově svatyni v Silo. Bylo to před tím, než se hlavním městem říše stal Jeruzalém. Ve svatyni v Silo byla uchovávána Archa úmluvy. Eli měl dva syny, Chofniho a Pinchase, kteří také ve svatyni vykonávali kněžskou službu. Byli to ale ničemní a zkorumpovaní služebníci. Člověka hned napadne, proč takovému muži, který nebyl schopen vychovat své vlastní, svěřuje Anna vymodleného a jediného syna, Samuela. Jenže ona nesvěřila syna Elimu, ale samotnému Hospodinu. Tak se dostáváme k dnešnímu prvnímu čtení.

Důvěra Anny je nezlomná a inspirující. Nejdřív si vyprosila na Bohu syna a pak mu ho svěřuje do péče. Musíme myslet na všechny naše děti, jaké jim hrozí v dnešním světě nebezpečí.

A o to víc musíme napodobovat Annu v její důvěře. Takto se modlila po narození Samuela:

„Mé srdce jásotem oslavuje Hospodina, můj roh se zvedá díky Hospodinu. Má ústa se otevřela proti nepřátelům, raduji se ze tvé spásy. Nikdo není svatý mimo Hospodina, není nikoho krom tebe, nikdo není skálou jako náš Bůh. Nechte už těch povýšených řečí, urážka ať z úst vám neunikne! Vždyť Hospodin je Bůh vševědoucí, neobstojí před ním lidské činy. Zlomen je luk bohatýrů, ale ti, kdo klesali, jsou opásáni statečností. Sytí se dávají najmout za chléb, hladoví přestali lačnět. Neplodná posedmé rodí, syny obdařená chřadne. Hospodin usmrcuje i obživuje, do podsvětí přivádí a vyvádí též odtud. Hospodin ochuzuje i zbohacuje, ponižuje a též povyšuje. Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka; posadí je v kruhu knížat a za dědictví jim dá trůn slávy. Vždyť pilíře země patří Hospodinu, on sám založil svět na nich. On střeží nohy svých věrných, ale svévolníci zajdou ve tmách; svou silou se nikdo neprosadí. Ti, kdo s Hospodinem vedou spor, se zděsí, až on z nebe na ně zaburácí. Hospodin povede při i s dávkami země. Udělí moc svému králi, roh svého pomazaného zvedne.“ (1 Sam 2, 1-10).

Podobný chvalozpěv zazpívala Panna Maria u Alžběty. Všimněme si, že důvěra Samuelovy matky není pasivní a ustrašená, ale velice bojovná. Protože je spojena s Bohem, je jisté, že nepřátelé nemají šanci. Kéž bychom takto důvěřovali i my. To však od nás vyžaduje stálý postoj pozornosti vůči Bohu. Bůh musí být neustále středem všeho, co děláme. V druhém čtení to svatý Pavel říká jasně: *"Tělo není pro smilnění; je pro Pána a Pán pro tělo...Nebo nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha Svatého, který ve vás bydlí a kterého vám dal Bůh, a že proto už nepatříte sami sobě? Byli jste přece koupeni, a to za vysokou cenu."*

Děti jsou víc než schopné milovat Boha. Musíme jim však v tomto ohledu dávat stálý a dobrý příklad.

Když slyšíme, jak Ondřej, Petr, Jan jdou za Ježíšem, jak si živě pamatují, kolik bylo ten den hodin, nesmíme si myslet, že toto povolání následovat Ježíše a "bydlet s ním" je pouze pro pár vyvolených. Je to naprostá nutnost. A zvláště v naší době.

P. Karel